

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky ve věci

žalobkyně: **SYNOT TIP, a.s.**, IČO 26301091
sídlem Uherské Hradiště, Jaktáře 1475, 686 01 Uherské Hradiště
zastoupená obecnou zmocněnkyní S. H.

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2020, č. j. 30464/2020-900000-312

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Celní úřad pro Pardubický kraj (dále též „správní orgán I. stupně“) vydal dne 25. 10. 2019 rozhodnutí č. j. 81088-7/2019-590000-12, kterým žalobkyni:
ve výroku I. uznal vinnou ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále též „zákon o hazardních hrách“), kterého se žalobkyně jako provozovatel hazardní hry ve smyslu § 6 zákona o hazardních hrách

dopustila tím, že minimálně dne 18. 7. 2019 v herním prostoru s názvem „Synot Tip Casino“ na adrese Ch. (dále jen „provozovna I“) v rozporu s čl. V. písm. b) bodem 3 základního povolení Ministerstva financí č. j. MF-37010/2016/34-139 (dále jen „základní povolení“) nezajistila takové rozmístění kamer a kvalitu a detail záznamu, aby byly ze záznamu patrné veškeré herní pozice koncových zařízení technických her, konkrétně zda jsou koncová zařízení technických her č. 709659, 729370, 701499 a 702439 v provozu;

ve výroku II. uznal vinnou ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se žalobkyně jako provozovatel hazardní hry ve smyslu § 6 zákona o hazardních hrách dopustila tím, že v herním prostoru s názvem: HERNA SYNOT TIP CLUB“ na adrese Ž. (dále jen „provozovna II“) provozovala minimálně dne 3. 5. 2019 hazardní hru

- v rozporu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách, když neumístila v provozovně ukazatel času viditelný po celou dobu účasti na hazardní hře;
- v rozporu s ustanovením § 66 odst. 3 zákona o hazardních hrách, když v provozovně nezabezpečila vstup a okno do herního prostoru proti nahlížení do jejich vnitřních prostor.

Za spáchání uvedených přestupků byl žalobkyni uložen za použití § 41 odst. 1 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) správní trest pokuty ve výši 20 000 Kč a dále byla žalobkyni podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. K odvolání žalobkyně bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2020, č. j. 30464/2020-900000-312, podle § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněno co do přesné specifikace koncových zařízení technických her takto: „výrobního čísla 709659, 729370, I701499 a I702439“, ve zbytku bylo napadené rozhodnutí podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu potvrzeno.
3. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Žalobkyně namítala nesprávný procesní postup žalovaného, kterému vytýkala, že ve věci nenařídil ústní jednání, nedal žalobkyni možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení. Dále žalobkyně tvrdila, že z kamerového záznamu jsou seznatelné osoby vcházející do herního prostoru a veškeré pozice herních zařízení (tedy rozmístění koncových herních zařízení). Pokud jde o podmínku toho, aby bylo seznatelné, zda je koncové herní zařízení v provozu, pak má za to, že i ta je splněna, neboť je seznatelné, zda koncové herní zařízení svítí, nebo je zhasnuté, přičemž odkázala na fotografii a plánec rozmístění kamer, podle kterého kamera na koncová technická zařízení míří. Fotografie i plánec rozmístění kamer jsou obsaženy v protokolu o kontrole č.j. 81226-5/2019-590000-61. K nesplnění povinnosti umístit ukazatel času v herním prostoru žalobkyně namítala, že čas je zobrazován na obrazovce každého koncového technického herního zařízení, což považuje za dostatečné, neboť hráč má možnost kdykoliv zjistit přesný čas. K nesplnění povinnosti zabezpečit okno a vstup do herního prostoru žalobkyně uvedla, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že při otevření dveří mezi barem a herním prostorem bylo možno nahlédnout do herního prostoru a že z prostoru pohostinského zařízení bylo možno vidět celkem 5 koncových technických

herních zařízení (č. 707242, 3ON301306, 3ON302820, 709884, 712135). Dle žalobkyně je možno vidět obrazovku pouze dvou koncových technických herních zařízení, u dalších dvou, nikoliv však tří, pouze boční plasty. Dle žalobkyně bylo navíc pohostinství v době kontroly prázdné, přičemž standardně jsou dveře zavřeny. Nadto žalobkyně s poukazem na zásadu proporcionality upřednostnila povinnost vytvořit zaměstnancům adekvátní pracovní podmínky, neboť v herním prostoru bylo neúměrné horko. Pokud šlo o nezabezpečené okno, má žalobkyně za to, že již samotné umístění okna ve výšce 2 m vylučuje možnost náhledu do vnitřního herního prostoru.

4. Závěrem žalobkyně navrhla zrušit žalobou napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě upozornil na shodu žalobních námitek s uplatněnými dovolacími námitkami, odkázal proto na argumentaci v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
6. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po veřejném projednání věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Předně soud zdůrazňuje, že obsah a kvalita žaloby předurčuje podobu rozhodnutí soudu, protože míra podrobnosti odezvy správního soudu je závislá na tom, jak detailně své námitky žalobce v žalobě formuluje. Omezí-li se žalobce na pouhá obecná konstatování, nemůže na ně správní soud reagovat jinak než srovnatelně obecně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 9. 2018, č. j. 8 Afs 170/2018 – 36, bod 20). Žalovaný na 9 stranách žalobou napadeného rozhodnutí (a správní orgán prvního stupně na 8 stranách) podrobně odůvodnil své závěry, přičemž proti zevrubné a promyšlené argumentaci žalovaného žalobkyně v žalobě postavila v podstatě totožné námitky, jaké uplatnila v odvolání, aniž by předložila konkrétní relevantní konkurující argumentaci zpochybňující správnost závěrů žalovaného [za žalobní (či kasační) námitku přitom nelze i dle NSS „rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů“ správních orgánů (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017 – 43, bod 50)]. Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správních orgánů, nebude soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88), a proto bude soud tam, kde se se závěry správních orgánů shodne, na tyto odkazovat [není totiž smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené - tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva a Ústavní soud (srov. např. nálezy ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III.ÚS 1889/20)], event. je stručně zopakuje.
8. Soud též připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v

odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [*„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevyporádává (srov. např. nález ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (k tomu srov. i rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 – 43, bod 21). Z výše uvedených důvodů proto např. soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 – 48, bod 35, popř. rozsudky téhož soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 As 140/2019 – 93, bod 41, a ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 267/2019 – 106, bod 66). Implicitně lze samozřejmě vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62).

9. Konečně je vhodné ve vztahu k samotnému soudnímu přezkumu dodat i to, že pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není Evropským soudem pro lidská práva (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 – Fazio Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke zvláštnostem řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47).
10. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu I. stupně materiálně jeden celek) jsou zmíněny podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou též srozumitelně popsány veškeré důvody výroku rozhodnutí a jsou v něm též vypořádány všechny základní námitky žalobce. Žalovaný zjistil v souladu s § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) nebo pro nesrozumitelnost a ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s. ř. s. Vzhledem k výše uvedenému nebylo nezbytné dokazování jakkoliv doplňovat, ostatně

žalobkyně to ani nepožadovala a v žalobě odkazovala pouze na listiny založené ve správním spise. V řízení před správním soudem se však dokazování správním spisem neprovádí, byť z jeho obsahu správní soudy vycházejí a důkazní prostředky (důkazy) v něm obsažené hodnotí. Např. v odůvodnění rozsudku ze dne 12. 11. 2015, č. j. 7 As 238/2015 – 31, NSS uvedl: „*Dokazování nicméně není potřeba provádět obsahem správního spisu, neboť ten je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).*“

11. Pokud jde o procesní postup žalovaného v řízení o přestupku a k němu se upínající žalobní námitky procesního charakteru, tak na jejich posouzení dopadá právní úprava obsažená v zákonu o přestupcích a ve správním řádu. Podle § 80 odst. 1 zákona o přestupcích, správní orgán může nařídit ústní jednání. Podle § 80 odst. 2 zákona o přestupcích, správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.
12. Z uvedené právní úpravy tak v žádném případě nelze dovodit povinnost správního orgánu nařizovat vždy ústní jednání ve věci. Potřeba nařízení ústního jednání musí vyplynout z konkrétních skutkových okolností věci. Jestliže měl správní orgán dostatek podkladů, které bylo možno provést jako důkazy mimo ústní jednání, nelze dovozovat jeho povinnost nařídit ve věci ústní jednání. Naopak § 80 odst. 1 zákona o přestupcích presumuje jako základní režim takový procesní postup, kdy se ústní jednání nenařizuje. Pouze za přistoupení dalších podmínek specifikovaných v § 80 odst. 2, je správní orgán povinen nařídit ústní jednání. Jak uvádí důvodová zpráva k tomuto zákonnému ustanovení: „Ústní jednání je tzv. fakultativní, tedy správní orgán jej nebude muset nařídit v každém řízení, nýbrž jej nařídí pouze v případě, že to bude potřebné a ústní jednání může přispět ke zjištění stavu věci.“ Žalobkyně sice požádala o nařízení ústního jednání, avšak tento návrh byl usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 2. 9. 2019 zamítnut a dostatečně odůvodněn. Pro závěr o nedůvodnosti vznesené námitky je přitom podstatné, že proti usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání lze podat odvolání (§ 76 odst. 5 správního řádu). Tohoto opravného prostředku však žalobkyně nevyužila, taková skutečnost nevyplynula z vyjádření žalovaného ani takové tvrzení sama žalobkyně v žalobě neuplatnila. Pokud by přitom žalobkyně odvolání podala a rozhodl by o něm žalovaný v neprospěch žalobkyně, pak by k takové uplatněné žalobní námitce byl soud povinen přihlížet v rámci meritorního posouzení věci. Jedná se totiž o rozhodnutí, které lze považovat za rozhodnutí upravující vedení řízení, přičemž adresát tohoto rozhodnutí měl možnost namítnout nezákonnost tohoto rozhodnutí v souvislosti s přezkumem konečného rozhodnutí. Takové rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu dle § 70 písm. c) s. ř. s., neboť na něj navazuje konečné rozhodnutí, v rámci jehož přezkumu se může adresát rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení, domoci posouzení i tohoto „procesního“ rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. 7 Afs 13/2007-54 ze dne 17. 7. 2008). Jak již uvedeno, žalobkyně odvolání proti usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání nepodala, tudíž se nyní až v rámci soudního řízení nemůže domáhat nápravy. Princip plné jurisdikce a neuplatnění striktní zásady koncentrace v

daném správním řízení ještě automaticky neznamená, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení. Cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správního orgánu (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 30 A 215/2017 - 44 ze dne 12. 6. 2019).

13. Pokud žalobkyně odkazovala na praxi jiných celních úřadů v obdobných věcech, kdy jsou nařizována ústní jednání, pak je třeba zdůraznit, že každé podezření z přestupku je třeba posuzovat individuálně na základě konkrétních skutkových okolností dané věci, přičemž odlišná praxe jiného celního úřadu či úřadů nezakládá právo žalobkyně na ústní jednání v dané věci. Vedle toho je v dané věci třeba zdůraznit, že žalobkyně v rámci ústního jednání hodlala prodiskutovat dílčí nejasnosti a obhájit svá stanoviska, to však již učinila v podaném vyjádření (zaevidováno jako č.j. 52660-10/2019-590000-61). Nelze tedy mít za to, že by vyšla najevo nezbytnost nařízení ústního jednání z důvodu nutnosti ochrany práv žalobkyně. Správní orgán není povinen přistupovat na diskuze s obviněným, jeho povinností je zjistit skutkový stav věci v dostatečném rozsahu a ten v souladu se zákonem právně zhodnotit (§ 3 správního řádu). V dané věci měl přitom dostatek podkladů z provedené kontroly v obou provozovnách žalobkyně, které z povahy věci bylo možno provést jako důkazy mimo ústní jednání, jak také správní orgán I. stupně učinil. Ze všech uvedených důvodů byla tato námitka posouzena soudem jako nedůvodná.
14. Pokud jde o námitku, že správní orgán I. stupně nezaslal žalobkyni před vydáním rozhodnutí oznámení o ukončení dokazování mimo ústní jednání a neoznámil možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, pak takový závěr neodpovídá obsahu správního spisu. Podle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně byla v oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 2. 9. 2019, č.j. 81088-3/2019-590000-12 (provozovna II) a ze dne 24. 9. 2019, č.j. 108313 (provozovna I) výslovně poučena o tom, že celní úřad má shromážděn dostatek podkladů potřebných k zahájení řízení o přestupcích, k nimž se může obviněný podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit a dále byla poučena o tom, že celní úřad nepovažuje za nezbytné nařízení ústního jednání a rovněž byla poučena o právu navrhnout nařízení ústního jednání podle § 80 zákona o přestupcích a o tom, že meritorní rozhodnutí ve věci nebude vydáno dříve než 15 dní ode dne doručení (zvýrazněno) tohoto oznámení obviněnému. Obdobně ve vyrozumění o vedení společného řízení ze dne 27. 9. 2019, (č.j. 108313-4/2019-590000-12, na které poukazoval žalovaný ve vyjádření k žalobě), byla žalobkyně opětovně poučena o svých procesních právech podle § 36 správního řádu, výslovně byla poučena o tom, že k obsahu spisového materiálu se může před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit a dále byla poučena o tom, že celní úřad nepovažuje za nezbytné nařízení ústního jednání a rovněž byla poučena o právu navrhnout nařízení ústního jednání podle § 80 zákona o přestupcích a o tom, že meritorní rozhodnutí ve věci nebude vydáno dříve než 15 dní ode dne doručení (zvýrazněno) tohoto vyrozumění. Tedy žalobkyně byla opakovaně výslovně poučena o možnosti seznámit se s podklady pro vydání meritorního rozhodnutí, přičemž při posledním poučení zde byla stanovena lhůta 15 dnů ode dne doručení vyrozumění. To, že žalobkyni bylo vyrozumění doručeno, vyplývá jednak z obsahu správního spisu, jednak i ze skutečnosti, že žalobkyně sama uvedené vyrozumění připojila k žalobě. S ohledem na uvedené vyhodnotil soud i tuto námitku žalobkyně do procesního postupu žalovaného,

resp. správního orgánu I. stupně jako nedůvodnou, neboť bylo prokázáno, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

15. Nyní k okruhu námitek směřujících proti kontrolním zjištěním. Tato zjištění vyústila v právní závěr správních orgánů o spáchání přestupků žalobkyně, jak jsou popsány a právně kvalifikovány ve výroku I. a II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s žalovaným rozhodnutím.
16. Podle § 123 odst. 1 písm. c) se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku, pokud provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení. Podle § 123 odst. 7 téhož zákona lze za tento přestupek uložit pokutu až do výše 50 000 000 Kč. Již z výše horní hranice pokuty, kterou je za přestupek možno uložit, se podává zvýšený zájem zákonodárce na dodržování podmínek základního povolení. Zvýšený zájem na dodržování stanovených podmínek je opodstatněn samotnou oblastí hazardních her, které je spjata s negativními dopady na jednotlivce a nepřímo na celou společnost, jak rozvedeno níže. Žalobkyně ke zjištěným skutkovým okolnostem vztahujícím se k provozovně I, ohledně nedostatečného rozmístění kamer a kvality a detailu záznamu, aby konkrétně bylo patrné, zda jsou koncová zařízení technických her v provozu a zda je na nich prováděna hra, uvedla, že má za to, že splnila tuto povinnost uloženou jí podmínkami uvedenými v základním povolení ve výroku V. písm. b) bodu 3. Tedy žalobkyně nespороvala, že takovou povinnost má, nýbrž měla za to, že ji splnila. Splnění povinnosti žalobkyně dovozovala z toho, že z fotografie, která je obsahem správního spisu (obsažena v protokolu o kontrole sp. zn. 81226-5/2019-590000-61, č. j. S-11132/2019-590000), je zjevné, zda koncové zařízení technické hry svítí, je tedy v provozu, a dále namítala, že požadované skutečnosti jsou lehce dohledatelné v rámci jiných kontrolních institutů (např. online přístup ke každému koncovému zařízení technické hry).
17. Námitce možnosti zjistit stav provozu dohledáním pomocí jiných kontrolních institutů nelze přisvědčit, neboť základní povolení jasně stanoví povinnost, kterou sama žalobkyně citovala, totiž zajistit rozpoznatelnost tohoto, zda je koncové zařízení technické hry v provozu a zda je na něm prováděna hra, právě prostřednictvím kamerového systému, nikoliv jiným náhradním způsobem. Pokud jde o tvrzení, že ke splnění uložené povinnosti postačuje, je-li rozpoznatelné, že koncové zařízení technické hry svítí, pak s tímto výkladem se soud neztotožňuje. Soud se v tomto ohledu naopak plně ztotožnil s hodnocením zjištěného skutkového stavu žalovaným, jak je uvedeno zejména na str. 7 žalovaného rozhodnutí. Z pořízené fotografie je totiž zřejmé, že koncová zařízení technické hry označená ve schématu čísla 1 (výrobní č. 709659), 2 (výrobní č. 729370), 3 (výrobní č. I701499), 4 (výrobní č. I702439) z celkem šesti koncových zařízení technických her, vše obsaženo v protokole o kontrole (sp. zn. 81226-5/2019-590000-61, č. j. S-11132/2019-590000), zabírala a snímala jedna kamera, což žalobkyně v žalobě nespороvala, přičemž zařízení jsou umístěna v takové vzdálenosti od kamery a jsou kamerou snímány z takového úhlu, že nelze rozpoznat stav monitoru na těchto koncových zařízeních. Již žalovaný přitom na str. 7 svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyně (jako odvolatel) zjištěný skutkový stav nijak nerozpороvala, ale namítala, že zjištěné skutečnosti neprokazují porušení zákona a poukazovala na to, že předmětná koncová zařízení technických her svítí, nebo nesvítí. Jak ovšem žalovaný správně uvedl (str. 8 žalovaného rozhodnutí), úkolem správního orgánu není dovozovat, zda je koncové zařízení technické hry

v provozu, když svítí, či zda není v provozu, když nesvítí. Jak dále žalovaný poznamenal, to že zařízení svítí, může indikovat závadu, tedy nelze jednoznačně klást rovnítko mezi indikací svícení a toho, že je koncové zařízení technické hry v provozu. Mimo to, uvedená koncová zařízení technických her byla snímána kamerou z boku, nikoliv čelně na monitor, což žalobkyně nespороvala a což je prokázáno fotodokumentací založenou ve správním spise. Odlesk světla od monitoru nebo blikající efekty v herním prostoru nejsou dostatečně jednoznačným důkazem o tom, že konkrétní koncové zařízení technické hry je v provozu. Tedy, žalobkyně nespороvala zjištěný skutkový stav, nýbrž svým výkladem se snažila přesvědčit soud o tom, že splnila povinnost jí uloženou základním povolením ve výroku V. písm. b) bodu 3, totiž povinnost zajistit kvalitu a detail kamerového záznamu tak, aby bylo rozpoznatelné, zda jsou koncová zařízení technické hry v provozu a zda je na nich prováděna hra. Výklad žalobkyně v podstatě zúžený na tvrzení o tom, že když koncové zařízení technické hry svítí, pak je v provozu, soud s ohledem na okolnosti již uvedené ve shodě s žalovaným nemůže akceptovat. Žalobkyně nepředstavila takovou názorovou oponenturu, která by byla s to vyvrátit zákonnost právního závěru ohledně zjištěného skutkového stavu věci, jak jej učinil žalovaný, resp. správní orgán I. stupně.

18. Provozovatel hazardní hry je podle § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách, povinen umístit na viditelném místě v herním prostoru ukazatel času viditelný po celou dobu účasti na hazardní hře. Podle § 66 odst. 3 téhož zákona platí, že výlohy, okna a vstupy do herního prostoru musí být zabezpečeny proti nahlížení do jejich vnitřních prostor. Podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že poruší povinnost podle § 65 nebo § 66 téhož zákona. Podle § 123 odst. 9 písm. b) zákona o hazardních hrách, lze za uvedený přestupek uložit pokutu do výše 3 000 000 Kč.
19. K přestupku popsanému pod II., žalobkyně namítala, že časový údaj je dostatečně zjistitelný z obrazovky koncového herního zařízení, tudíž měla za to, že splnila svoji zákonnou povinnost k umístění viditelného časového ukazatele v herním prostoru. Naproti tomu žalobkyně netvrdila, že by v herním prostoru v rozhodné době byl umístěn samostatný viditelný časový ukazatel. Tedy žalobkyně toliko polemizovala o tom, zda je na základě zákonné povinnosti nutné umístění samostatného ukazatele času, či zda se lze spokojit s časovou funkcí na samotném koncovém technickém herním zařízení. Zde je třeba vycházet z textu zákona, kdy je v rámci tzv. informační povinnosti provozovatele hazardní hry v ust. § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách, stanoveno, že provozovatel je povinen umístit na viditelném místě v herním prostoru ukazatel času viditelný po celou dobu účasti na hazardní hře. Jedná se přitom o tzv. varující informaci, která má umožnit osobám pohybujícím se v herním prostoru udržet reálnou představu o době tam strávené. Jestliže zákonodárce stanoví takto jednoznačnou povinnost, nejsou námitky žalobkyně spočívající v tom, že samotné koncové technické herní zařízení je opatřeno ukazatelem času, způsobilé k vyvrácení závěru o porušení této jednoznačně stanovené zákonné povinnosti. Je třeba mít na paměti, že žalobkyně je ve smyslu § 6 zákona o hazardních hrách provozovatelem hazardní hry, tedy není žádoucí přistupovat k plnění zákonných požadavků jakkoliv benevolentně. Naopak, na základě společenského konsensu vyjádřeného vůlí zákonodárce je oblast hazardního hráčství striktně regulována a takto je třeba zákon o hazardních hrách interpretovat a aplikovat, neboť je zjevné, že se pokrývá aktivity, které mohou u konkrétních zranitelných osob přerůst v nežádoucí

patologické jevy, jejichž náprava je následně tíživá jak pro takto zasažené osoby a jejich sociální okolí, tak v nepřímých důsledcích pro celou společnost. Ostatně jak uvádí důvodová zpráva: „Účelem zákona je vymezit podmínky pro provozování hazardních her, ochrana veřejného pořádku, omezení vzniku a dopadu společenských rizik vyplývajících z provozování a účasti na těchto hrách a přispět k ochraně spotřebitelů a osob mladších 18 let.“ Přiměřeně (mutatis mutandis) lze odkázat na argumentaci zdůrazňující ochranu společnosti před patologickým hráčstvím, ochranu zdraví, především duševního, ochranu rodiny a ochranu mladistvých, jak je obsažena v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 15/15 ze dne 30. 1. 2018.

20. Obdobně soud argumentuje ve vztahu k žalobním námitkám směřujícím proti vyhodnocení nesplnění povinnosti zabezpečení vstupu a okna do herního prostoru proti nahlížení do vnitřních prostor. I v tomto ohledu zákon o hazardních hrách v § 66 odst. 3 zcela jasně stanoví, že výlohy, okna a vstupy do herního prostoru musí být zabezpečeny proti nahlížení do jejich vnitřních prostor. I zde nelze odhlédnout od toho, že účelem těchto opatření je eliminace nežádoucích dopadů hazardního hráčství na ostatní osoby, které se hráčství přímo neúčastní. Žalobkyně přitom nespороvala, že dveře a okno do herního prostoru byly otevřené. Ostatní okolnosti (neobsazenost prostoru pohostinství, neúměrné horko, mimořádnost situace, výše okna) mohly mít toliko vliv na výši stanovené pokuty, nikoliv na závěr o samotném spáchání přestupku. I zde je totiž s ohledem na převažující společensky škodlivé dopady hazardního hráčství nutno trvat na striktním dodržení zákona. Nadto k námitce ohledně výše okna je vhodné připomenout, že z fotografií obsažených ve správním spise se zřetelně podává, že ve venkovním prostoru jsou umístěny židle, tedy nahlédnutí do herního prostoru není nedostupné. Nejde přitom pouze o prevenci proti nahlížení, ale i o jistou zvukovou bariéru, jejíž absence může přispět ke společensky nežádoucímu zvýšení zájmu kolemjdoucích o hazardní hráčství. Lze ještě doplnit, že tvrzení žalobkyně o tom, že dveře bývají zavřené, neodpovídá kontrolnímu zjištění, kdy odpovědná osoba J. K. uvedl: „Dveře z pivnice do herny jsou otevřeny trvale, a to z důvodu, že obsluha herny současně pracuje v pivnici nebo kuchyni. Současně z důvodu, aby se v herně větralo, protože je zde neúměrné vedro.“ Soud proto nepřisvědčil ani námitkám žalobkyně, které směřovaly proti zhodnocení zjištěného skutkového stavu věci, který vyústil v právní kvalifikaci spáchání přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách.
21. Pro úplnost (obiter dictum) se soud vyjádří k naplnění materiálního znaku přestupku a dále k otázce výše uložené pokuty. Materiální znak přestupku zásadně splývá s naplněním formálních znaků, a to zejména pokud jde o delikt ohrožovací (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016 – 23, či rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 As 170/2019 – 27, bod 13). Proto zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 – 28). Pokud jde o uloženou pokutu ve výši 20 000 Kč, soud konstatuje, že ukládání pokut za přestupky se děje ve sféře správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, jež zákon dovoluje. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo uvážení zneužil. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na

výslovný návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, publ. pod č. 2671/2012 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 1. 2021, č. j. 4 As 238/2020-46). Takový návrh žalobkyně v průběhu řízení před zdejším soudem neučinila, nicméně s ohledem na horní hranici pokuty stanovené zákonem, lze mít důvodně za to, že pokuta byla v dané věci uložena jako preventivní a výchovná.

22. Soud ze všech vyložených důvodů shledal žalobu proti napadenému rozhodnutí nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s. ř. s., přičemž procesně neúspěšná žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení neměla a úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu takové náklady, které by přesahovaly běžný rozsah jeho úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 16. června 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu